

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

Griezelen in het donker

De verwoeste stad

Aan de zee lopen of gewoon maar op het strand zitten en over de zee uitkijken, heeft voor mij iets speciaals. Uren lang kan ik rustig, zonder een woord te zeggen, over de zee uitkijken. Zelfs al zit er iemand naast mij, dan nog kan ik zonder een woord te zeggen naar de zee staren, met mijn ogen gericht op een punt ergens in die onmetelijke watermassa, terwijl de golven alsmaar op en neer deinen ... op en neer ... op en neer ... op en neer. Dan dwaalt mijn blik over de golven die soms traag en soms snel komen aanrollen. Soms als je heel goed kijkt, kan je in de verte dolfijnen zien, die in en uit het water springen. En ik denk aan de manier waarop de dolfijnen met elkaar communiceren. Dit doen ze door een fluitsignaal te geven. Meestal leven en zwemmen ze samen in een groep. En ze in en uit het water te zien springen is altijd een heel amusant gezicht. Terwijl ik zo nadenkend over het water uitkijk, komt het besef in me op, dat de zee niet altijd zo rustig is. Dan zie je ook de dolfijnen niet meer in en uit het water springen of spelletjes meer spelen, waarbij ze met achter elkaar aan zitten. Langzaam komt die andere gedachte bij mij op, dat de zee vaak vol gevaren zit. Rotsen of klippen die onder het wateroppervlak schuilen, waarop de schepen kunnen botsen zodat er averij kan ontstaan, of zelfs kapseizen en zinken, zodat de hele bemanning het niet overleeft of de lading verloren gaat. Terwijl ik aan dit alles denk, dringt zich een andere gedachte aan mij op, waarvan ik dacht, dat ik er al lang komaf mee had gemaakt. Blijkbaar heb ik verkeerd gedacht en het lijkt wel alsof de duivel ermee speelt, want daar komen de herinneringen aan lang geleden weer opzetten. Ik denk weer aan die bewuste dag en herinner me terug wat er gebeurde. Wat was dat een verschrikkelijke tijd, wat een verschrikkelijk leed.

Het was net als nu een vrij koude winderige maar droge dag. Ook toen zat ik over de zee uit te kijken en ik weet niet meer hoe lang ik er precies zat, maar plots werd de lucht inktzwart. Meteen werd het een pak kouder en al spoedig stak er een serieuze wind op, zodat ik huiverend wat dieper wegkroop in mijn anorak. Maar koppig als ik was, bleef ik toch verder staren over de zee, totdat de wind zo hard aanwakkerde, dat ik bijna weg geblazen werd.

Pijlsnel sprong ik overeind en keek over die immense wateroppervlakte, waar een onzichtbare reuzegrote hand de golven wild door elkaar leek te schudden. Woest kwamen de golven aanstormen. Toch wel wat angstig geworden rende ik zo snel mogelijk weg van het strand waar het nu echt spookachtig begint te worden.

Tot mijn grote opluchting vind ik ergens aan het eind van het strand, waar de duinen beginnen, een soort hol, dat wel een spelonk in een rots leek, die lang geleden onder het zand bedolven werd. Voor mij is het duidelijk een ideale schuilplaats en snel spring ik het hol binnen, waar ik me zo ver mogelijk naar achter trek, in de hoop dat de golven me niet zullen bereiken.

Bevend keek ik vanuit mijn schuilplaats, voor zover ik het kon overzien, toe hoe de storm aanzwol tot een nietsontziende orkaan, die steeds verder over het strand joeg en alles wat het op zijn weg tegenkwam, mee sleurde of verwoestte, tot het water uiteindelijk het hele strand overweldigde en zelfs de rotsen overspoelde.

Wild stroomde het water binnen in de spelonk waar ik me verstopt had voor de grillen van de zee. Opgejaagd door het naderende water keek ik vlug om me heen, en zag ... dat er zo 'n meter boven mijn hoofd nog een uitstekend stuk rots zat dat redelijk plat leek te zijn. Zo snel als ik kon kroop ik ernaar toe en net toen het water me al tot mijn middel reikte, klom ik vlug als een aap naar boven en verstopte me op het plekje, waar ik me zo klein mogelijk maakte.

Gelukkig stroomde het water even later de spelonk weer uit, hoewel er toch een grote plas bleef liggen, zodat mijn voeten zeker wel kletsnat zouden worden, als ik me erdoor zou wagen. Wat eigenlijk niet gaf, omdat ik toch al kledder was door die geweldige regenvlagen, die aan de storm, of beter gezegd orkaan vooraf gingen. Nog niet helemaal zeker dat dit tenminste voorbij was, bleef ik gedurende lange tijd veilig op mijn plekje zitten, waar ik toch enigszins beschut was.

Na lange tijd hees ik me voorzichtig terug naar de begane grond en kroop langzaam naar de ingang van het hol, waar ik even achterom keek, om mezelf ervan te overtuigen, dat mijn veilig beschutte plekje er nog steeds was, zodat ik er altijd terug naar toe kon, als het nodig was. Langzaam kroop ik verder en stak omzichtig mijn hoofd net buiten de ingang van de spelonk. Wat ik toen zag, benam me wel even de adem.

De orkaan was nog lang niet geluwd en trok verder in de richting van de stad, een spoor van rommel en vernietiging achterlatend, op wat eens een mooi zandstrand was geweest. Verbijsterd keek ik hoe de woedende watermassa eerst de dijken compleet verwoestte en daarna op de muren die de stad omringden, beukte. Steeds meer en steeds feller beukte het water in op de muren tot de muren niet langer bestand waren tegen het geweld van het water en het opgaven. Vol ongeloof aanschouwde ik, wat er voor mijn ogen gebeurde en zag hoe de muren van de stad afbrokkelden, tot ze slechts puin waren. Nog steeds niet getemd, stroomde het water razendsnel de stad binnen, zodat al snel alle straten blank stonden. Steeds verder stroomde het water, niets ontziend alles en iedereen wat het op zijn weg tegen kwam, met zich meesleurend. Vol ongeloof zag ik hoe het water gillend de huizen besprong en mensen eruit sleurde, zonder dat deze zich tegen het geweld konden verzetten, omdat het water gewoonweg niet te bestrijden viel. Hulpeloos werden ze in het water rondgeslingerd en daarna met evenveel geweld tegen gebouwen gesmakt. Huizen werden enorm beschadigd, zelfs weggespoeld en geheel tegen de vlakte gegooid, zodat slechts puin en slachtoffers voor dood achterbleven. Tuinen, markten, pleinen, scholen, kantoren. Overal ging het water als een wildeman doorheen.

Eindelijk pas na vele lange bange uren bedaarde de orkaan enigszins. De golven werden steeds minder hoog en leken zich langzaam terug te trekken uit de stad. Het leek een eeuwigheid te duren, eer al het water was weggestroomd en ik mijn schuilplaats definitief durfde te verlaten. Hoewel de lucht nog steeds inktzwart was, kon ik me toch al voorstellen, wat een enorme ravage en angst er in de stad zou heersen. Het verdriet en de angst van de overlevenden was onbeschrijfelijk. Het aantal slachtoffers ongelofelijk. Er verstreek heel wat tijd eer iedereen een klein beetje tot zichzelf kwam, want elkeen leek wel als verdoofd en besefte nog maar nauwelijks wat hun zonet overkomen was.

Zelf voelde ik nog genoeg spanning en angst. Maar toch kreeg ik, blij omdat ik het tenminste overleefd had, weer een klein beetje controle over mezelf en mijn lichaam, zodat ik, waar mogelijk was de helpende hand kon bieden. En meteen wist ik wat me te doen stond. Ik verzamelde mensen om me heen en sprak hun toe. Daarna verdeelde ik hun in groepjes, van vier of van vijf, want niemand mocht van mij alleen naar overlevende slachtoffers zoeken onder het puin. Je wist immers nooit hoe veilig het nog was en je kon zelf onder het puin bedolven raken, als je niet oplette.

Vlug haalden we uit de weinige huizen in onze buurt, die nog enigszins bereikbaar waren, zoveel mogelijk gereedschappen. Later zouden we dat dan wel terug geven aan de eigenaars, als die tenminste nog in leven waren.